

Коли закінчиться війна

Текст: Доктор Шу-Чен Дженні Єн

Ілюстрації: Каріна Ву

Дизайн персонажів: GP.x (GLOPO.JCCREATION AND ART CENTER)

— Привіт, Рисова
Кулько! Ти знаєш, що
між двома країнами
йде війна?

— А що таке війна?

— Війна — це коли дві або більше країн посварилися між собою!

Пригадуєш, як нещодавно Йо-йо та Макс побилися через іграшку?

Цю війну розпочала Росія, а Україні доводиться захищатися.

Тисячі будинків і споруд в Україні були спалені дотла.

Ракети й танки зруйнували
десятки міст та вбили багато
людей.

Українські солдати борються за свою
країну та намагаються вберегти
людей!

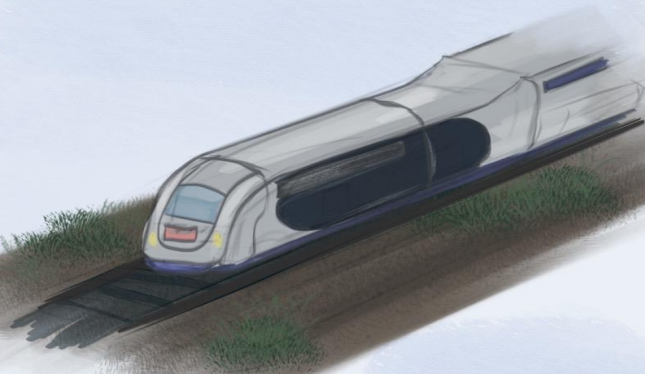

Дуже сумно бачити будинки,
школи та дитячі майданчики,
зруйновані війною.

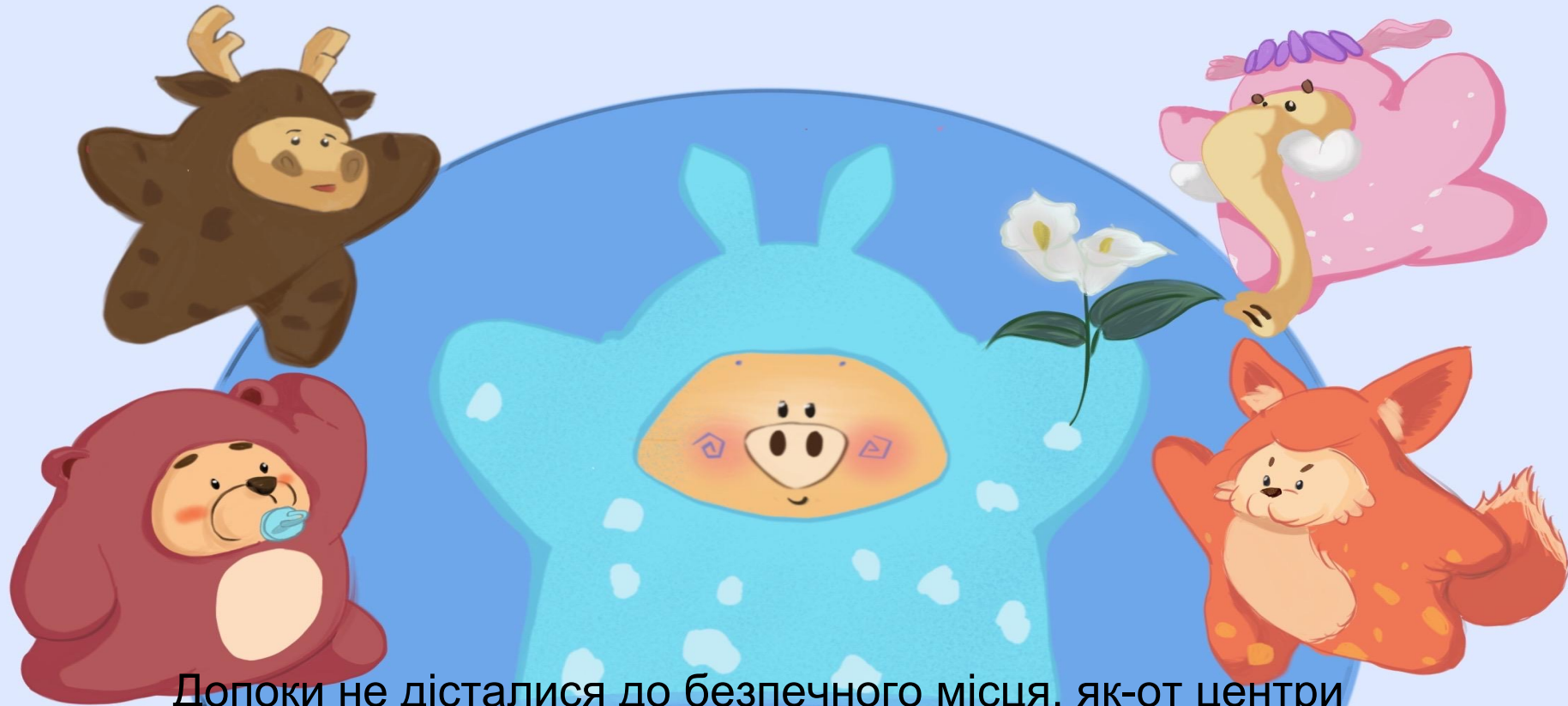
У їхніх домівках жити стало небезпечно.
Дехто покинув їх відразу, а хтось залишився, проте згодом також
був змушений утікати.

Пішки, потягом, автівкою чи літаком.

Допоки не дісталися до безпечного місця, як-от центри допомоги «Блакитна крапка», де вони можуть бавитися, малювати, читати та спілкуватися. Мають змогу поїсти і відпочити.

— Бао, у мене є безліч запитань!!! Для чого ж тоді розпочинати війну?

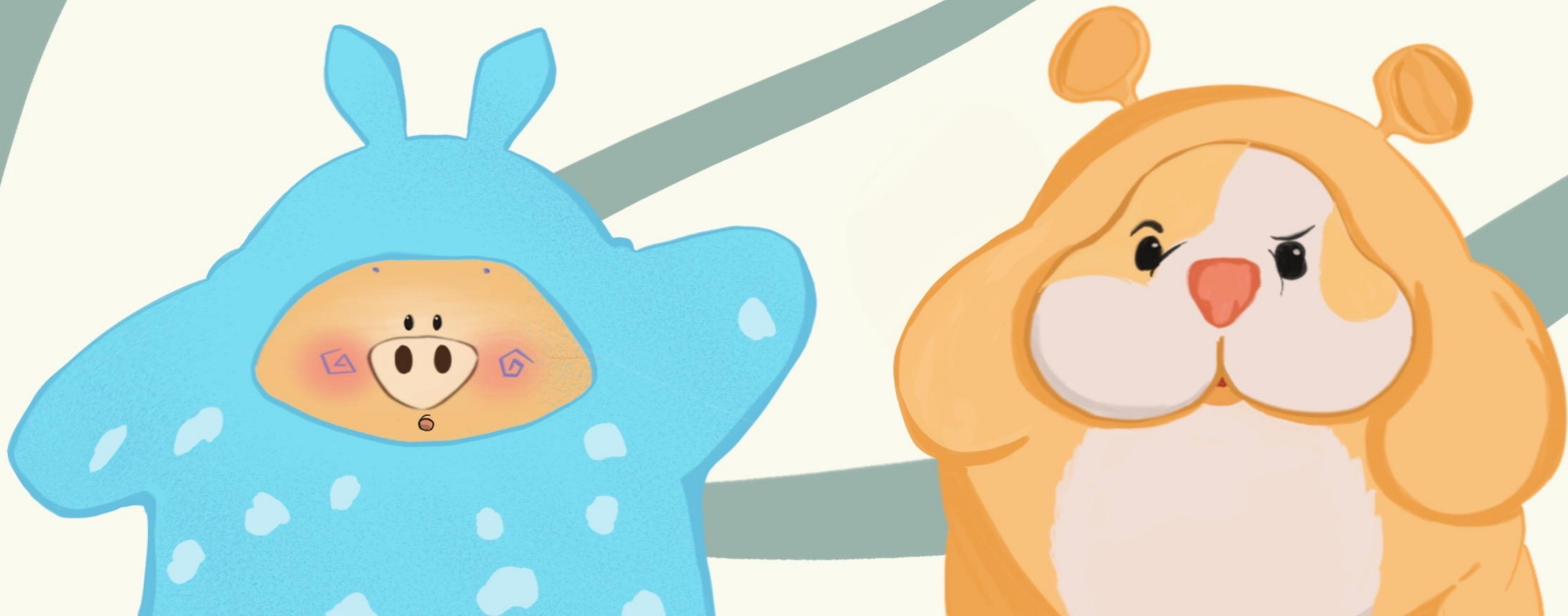
Чому не можна просто бути добрим?

Чому вони прагнуть завдати людям болю?

Що ж трапилося з українськими дітьми?

— Рисова Кулько, я не маю відповідей на всі твої запитання, але можу розповісти про останнє.

Українські діти СМІЛИВІ.

Вони покинули свої домівки разом з їхніми мамами.

Вони виснажені, голодні, засмучені та сповнені страху, але вони не зупиняються, доки не дістануться місця, де почуватимуться в безпеці. **Вони — мої ГЕРОЇ!**

— Чому вони поїхали лише з мамами?
— Тому що їхні татусі стали на захист
своєї країни.
Вони — мої ГЕРОЇ!

Їхні матусі взяли найнеобхідніше, міцно обійняли своїх дітей
та повезли їх у безпечне місце.
Вони — мої ГЕРОЇНІ.

— Бао, я дуже хвилююся за українських дітей!

— Не переживай! Їм допомагає багато людей!

Польща — це країна, яка межує з Україною.

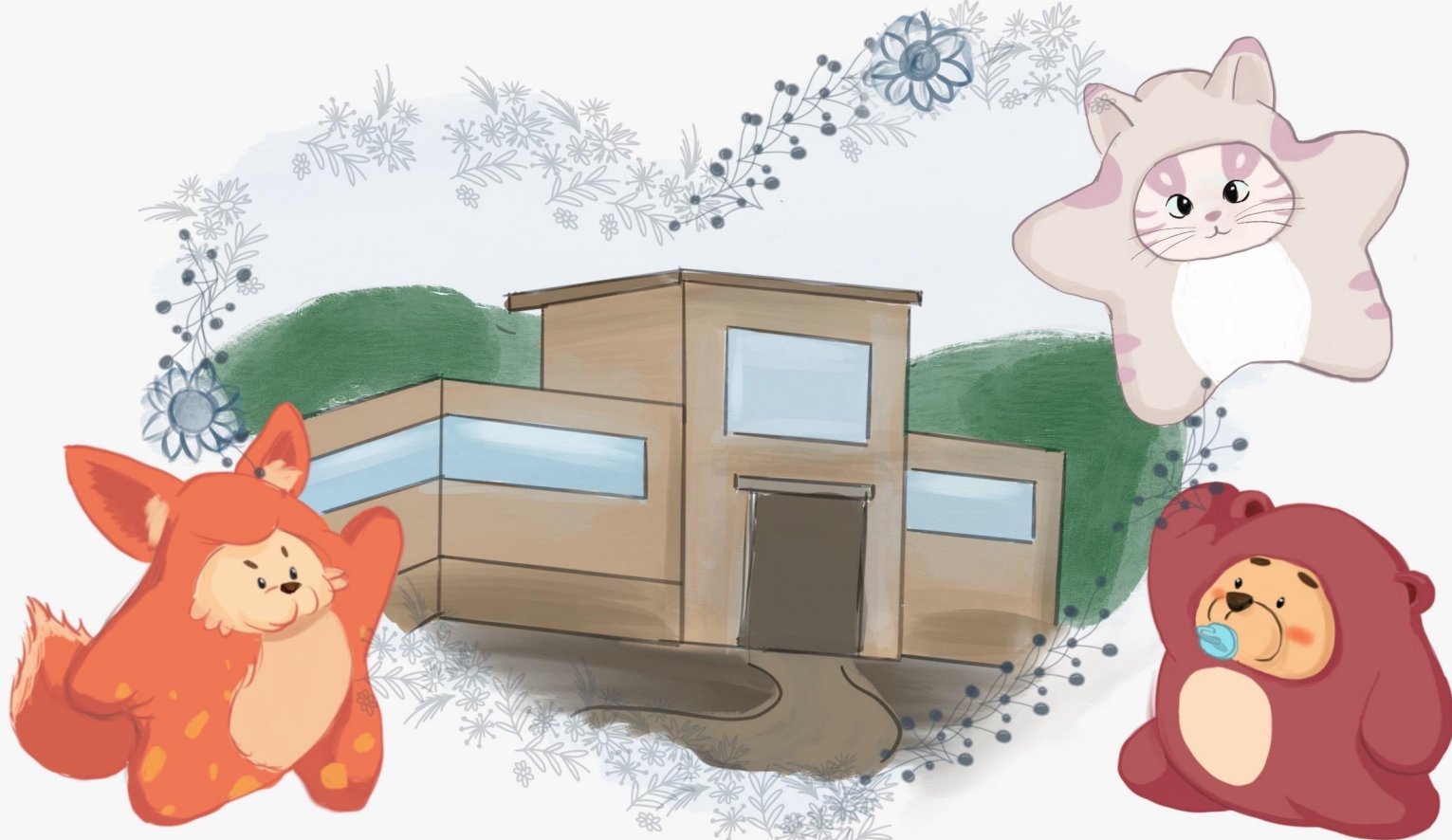
Коли діти прибували до Польщі зі своїми мамами, їм дарували м'які іграшки на ім'я Поля.

Безліч кухарів прийшли на допомогу,
щоб нагодувати дітей та їхні родини.

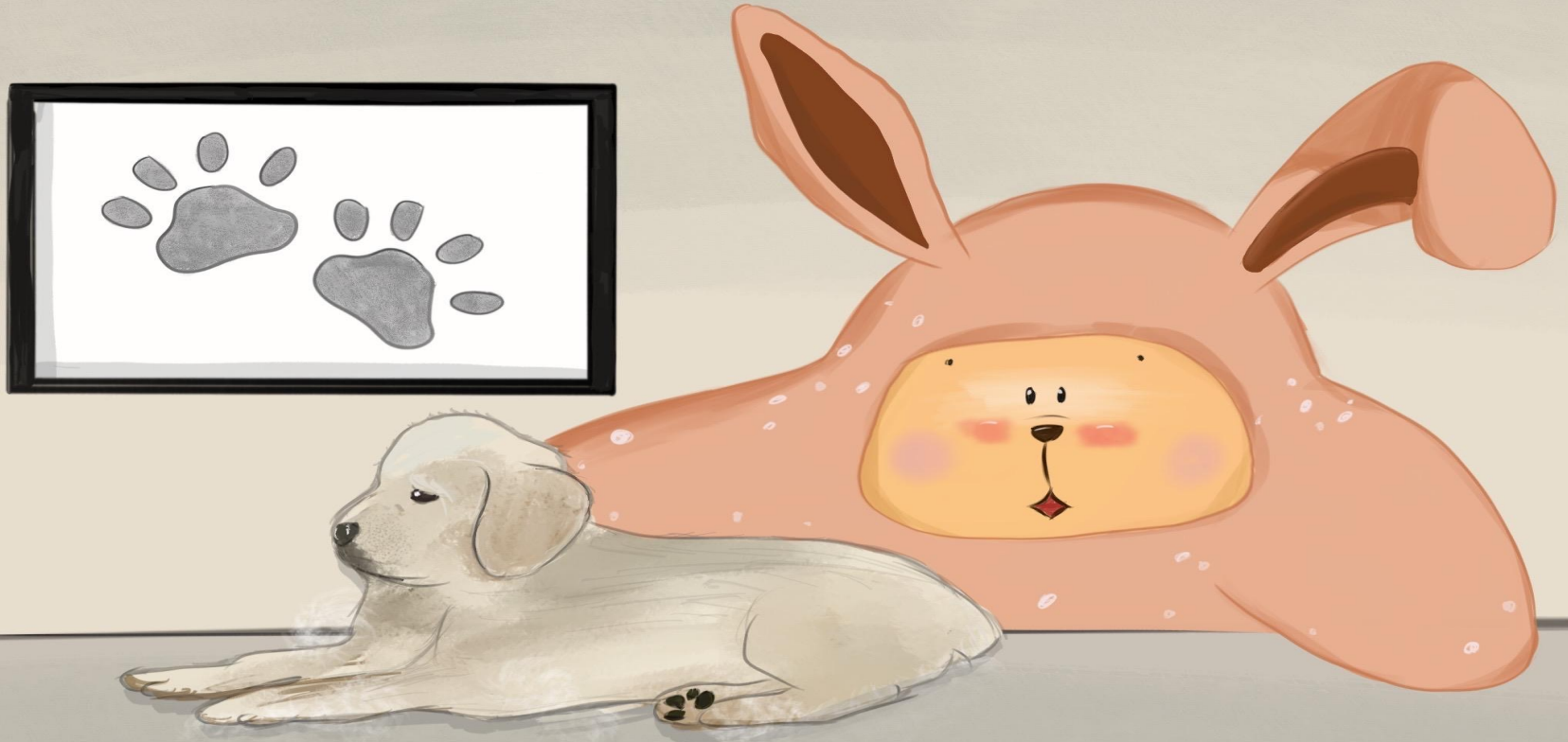

Польські матусі залишили візочки для українських матерів, які перетнули кордон!

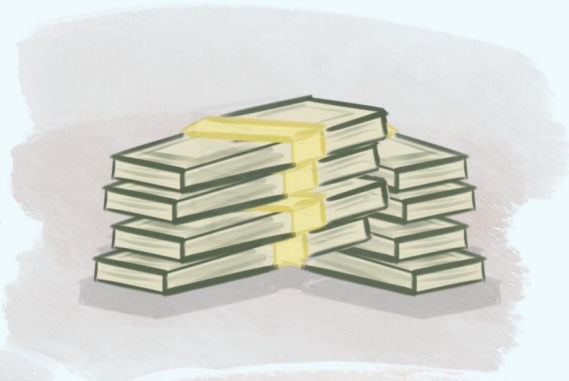
Деякі діти підуть до нової школи — школи, сповненої обіймами, теплом та малюнками соняшників.

Деякі ветеринари залишаються в Україні, щоб
піклуватися про домашніх тваринок.

- Бао, а коли закінчиться ця війна?
- Рисова Кулько, якби ж я знав... У мене немає відповіді на це запитання.
- Якби ж у мене була суперсила, щоб закінчити цю війну...
- Сподіваюся, що у світі запанує мир і більше ніколи не буде воєн.

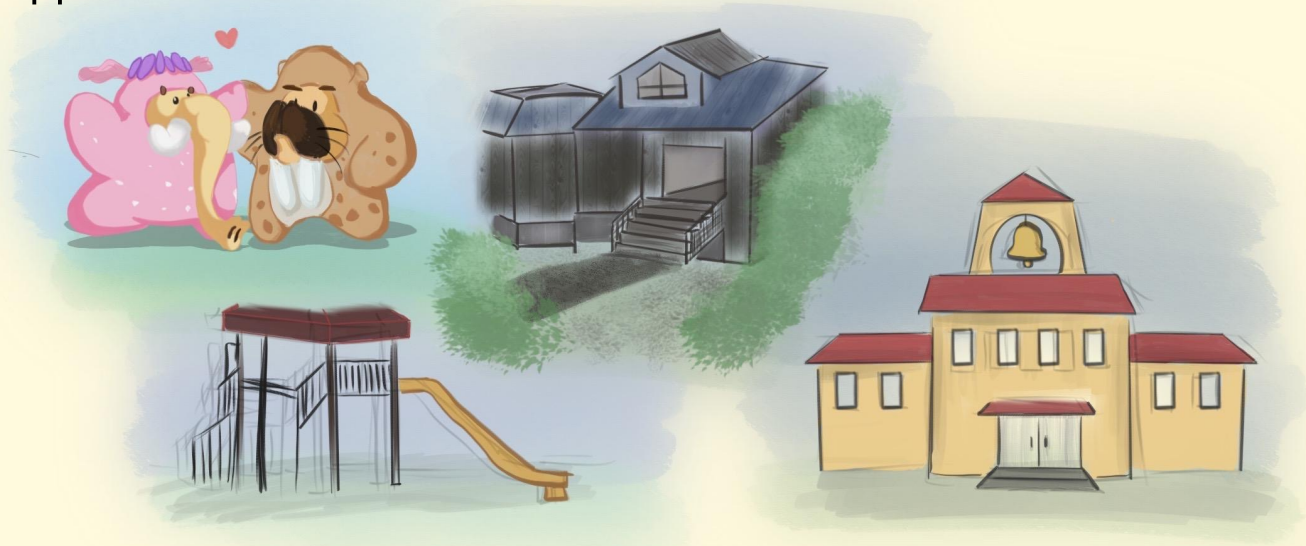

— Нумо й надалі підтримувати хоробрих дітей з України, коли війна закінчиться. Ми збиратимемо для них їжу, гроші, необхідне приладдя, книги та іграшки.

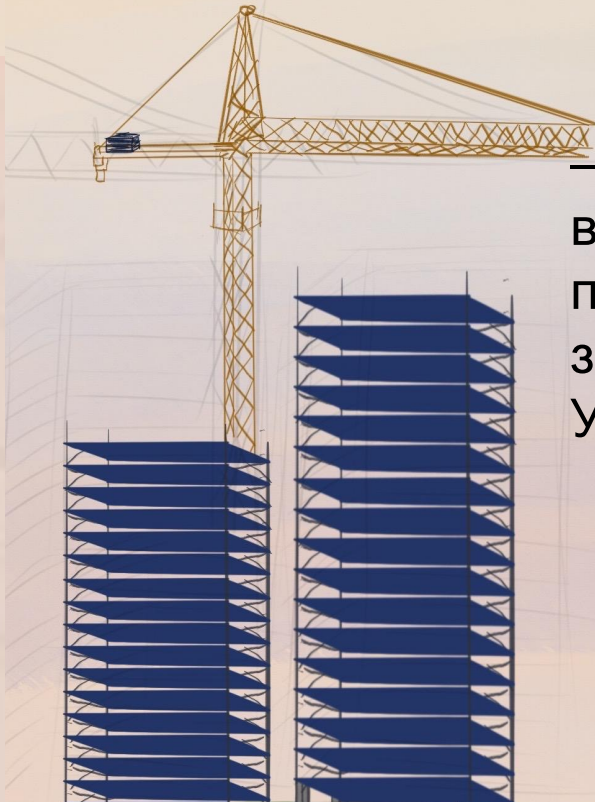
— Бао, я можу поділитися своїми книгами та іграшками!

— Після війни буде дуже багато роботи!

— Я сподіваюся, що, коли закінчиться війна, українські діти зможуть повернутися до своїх родин, побудувати нові домівки, школи й дитячі майданчики.

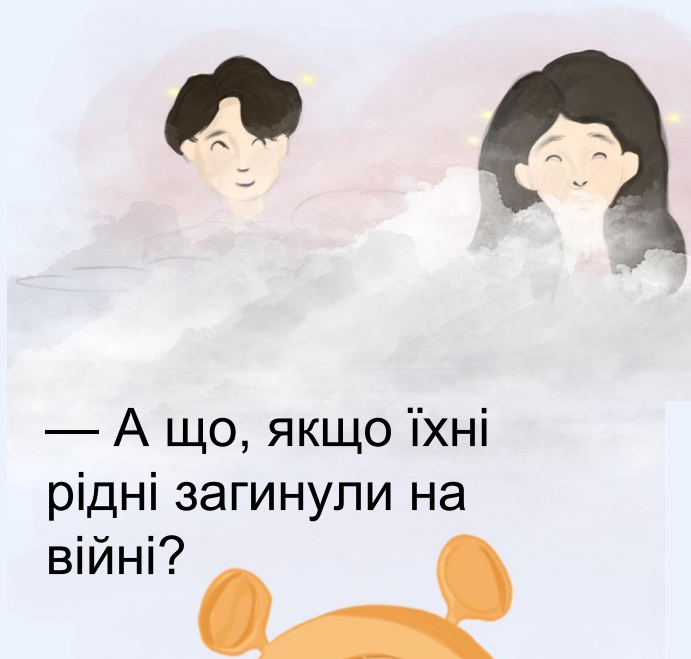

— Бао, а будувати щось нове
важко? Це взагалі можливо?

— Знаєш, Рисова Кулько, це
важко, але, якщо ми
працюватимемо гуртом, ми
зможемо збудувати ще кращу
Україну!

— Хоча їхні рідні загинули і вже більше не поруч із ними, вони спостерігатимуть за ними з небес, а їхня любов залишиться назавжди.

— А що, якщо їхні рідні загинули на війні?

— І вони за ними дуже сумуватимуть?

— Кажуть, що коли люди помирають, вони стають яскравими зірками на нічному небі. І, коли їм стане дуже сумно, вони зможуть поглянути на небо і знайти на ньому найяскравішу зірку!

— Ти ба, я також хочу знайти зірки для моєї матусі та дідуся.

— Рисова Кулько, знаєш, що я хотів би сказати дітям з України?

— Що? Розкажи мені!

— Те, що надія є завжди, поки ми живемо!

— Справді! Надія є завжди, поки ми живемо! **Борімося за Україну!**

Примітки для батьків

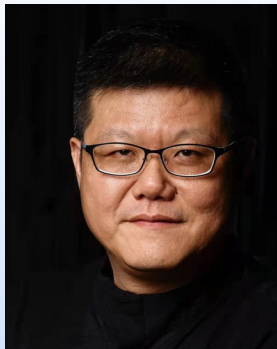
Що таке війна і що вона означає? У той час, коли в Україні триває війна, чимало дітей, мабуть, замислюються над цим запитанням. Це одна з найбільш складних тем для розмови як для батьків, так і для освітян. Складно підібрати слова, зрозумілі для дитини, аби відповісти на це запитання, — це нормально.

Ідея цієї соціальної історії — пояснити війну між Росією та Україною для дітей з усього світу, а також для дітей з України, які шукають притулок, — аби вселити в них надію. Авторка прагне підбадьорити дітей, які шукають притулок, заохотити їх залишатися сильними і не втрачати надію. Вона хоче, щоб ці діти знали, що є багато людей по всьому світу, які їх підтримують. Разом із тим авторка має на меті викликати співчуття родин з цілого світу до українців.

Шу-Чен (Дженні) Єн, професорка кафедри вивчення дітей та підлітків Каліфорнійського державного університету у Фуллертоні (CSUF), має понад 25 років професійного досвіду в галузі дошкільної освіти. Вона відстоює права дітей молодшого віку як авторка книг для дітей. Вона написала низку соціальних історій у відповідь на численні стихійні лиха й соціальні кризи, які трапляються у світі, як-от: тайфуни, урагани, COVID-19 та антиазіатський расизм.

Апен Лі — митець, який понад 28 років працює у сфері мистецтва, культури та розваг. Він підтримує багато проєктів, зокрема «Світова суперзірка фільмів жанру екшн», іміджеві культурні проєкти. У 2016 році він запустив форум «FOCUS Watch», присвячений екології та цивілізації, і продовжує організовувати мистецькі виставки, об'єднані назвою «Планета без відходів — без викидів вуглецю та екологічно чиста», для популяризації екологічного способу життя та концепції «Нуль відходів».

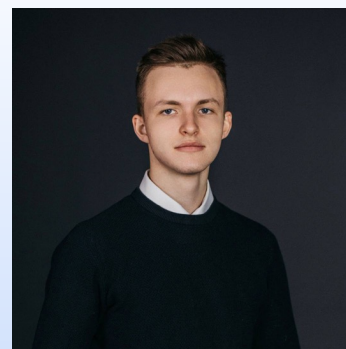
Каріні Ву 13 років. Вона навчається у 8-му класі в Лос-Анджелесі, Каліфорнія. Вона любить малювати, грає на гітарі та слухає музику. Завдяки досвіду, здобутому в процесі роботи над цим проєктом, для неї відкрилася можливість більше дізнатися про війну між Україною та Росією та важливість миру. Вона сподівається, що у світі більше не буде війн, і її малюнки зможуть втішити маленьких діточок і людей у всьому світі.

Олеся Сабан – викладач, репетитор і перекладач англійської мови. Працює на кафедрі прикладної лінгвістики Національного університету «Львівська політехніка». Коли почалася війна, вона разом із сином була змушена покинути Україну та шукати прихисток в Європі. Переконана, що цей проєкт має не тільки пізнавальну, інформаційну, але й потужну виховну складову, а також дозволяє підтримати маленьких українців та їхніх матерів.

Оксана Таран — викладач і науковець, професійний редактор. Доцент кафедри прикладної лінгвістики Національного університету "Львівська політехніка". Війна у її житті триває вже дев'ятий рік, відколи у 2014-му вона змушена була залишити рідний дім через обстріли міста Луганська, що на сході України. Увесь цей час мешкає у Львові, де працює, займається волонтерством — допомагає як людям, так і тваринам, що опинилися в біді.

Орест Сабан, 17 років. Народився та виріс у місті Львові, що на заході України. Від початку повномасштабної війни на кілька місяців змушений був покинути рідний дім та виїхати за межі країни. Змалку він цікавився перекладацькою діяльністю. Протягом навчання в школі двічі ставав фіналістом Всеукраїнського конкурсу перекладачів для школярів та студентів «Львів Європейський», у соцмережах займався дизайном і перекладом постів про війну в Україні.